

Lov og Evangelium

Nr. 3

MARS 2009

45. årgang

I Getsemane

Av Carl Fr. Wisløff

Fortellingen om Jesus i Getsemane har en egen plass i hjertet hos enhver bibelleser. Det er godt å følge Jesus inn i hagen hvor han led og stred sin tunge sjelekamp for oss. Og det rører ved dype strenger i hjertet når vi synger:

*Og skulle en gang blive kold
min kjærlighet til deg.*

*Da minn meg om Getsemane
og om din strid for meg.*

Det er mange ting i denne teksten det er godt å stanse ved. Nå vil vi aller først samle vår oppmerksomhet om Jesus selv – om ham som går inn i Getsemane-hagen, ber og kjemper slik at svetten faller som blodstråper til jorden.

Hvem er han? Hvem er han som ber: Far, er det mulig, så la denne kalken gå meg forbi – men ikke som jeg vil, men som du vil. Hvem er han?

Vi kjenner svaret. Bibelen sier oss det mange steder. Han er Guds egen Sønn av evighet, han er den som var hos Gud i begynnelsen (Joh 1:1ff). Men han er samtidig vår bror, et menneske som vi, født av en kvinne (Gal

4:4). Han er sann Gud, født av Faderen fra evighet, og til like sant menneske, født av jomfru Maria.

Han er det største under i tilværelsen. →

«Kristus i Getsemane» av Carl Bloch.
Forarbeid til altertavlen i Odense,
malt 1878-79

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rølsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Vår forstand fatter ikke dette. Hvordan kan noen være Gud og menneske i én person? Til alle tider har det vært noen som ikke ville bøye seg for Guds ords vitnesbyrd om Jesu persons hemmelighet.

Slik var det allerede i den kristne kirkes første tid. Noen ville ikke gå med på at han var Guds Sønn av evighet. Et stort og merkelig menneske, større enn noen av oss andre – ja vel. Utrustet med Guds Ånd på en helt spesiell måte – det kan være sant nok. Men Guds Sønn, ett med Gud Fader fra evighet? Nei, det gikk de ikke med på.

En slik tankegang er vel kjent i dag også.

Men så har det også vært mange retninger som gjorde Jesus så stor og guddommelig at han ikke ble et menneske lenger. I den gamle kirkes tid tenkte mange slik. (...)

Det er vel ikke ganske fritt for at lignende tendenser kan merkes i dag også. En viss type «fromhet» gjør Jesus stor og opphøyet – men han er ikke vår bror lenger. Men kom nå og la oss i tankene følge ham inn i Getsemane-hagen. La oss lese det bibelen forteller – da ser vi hvem Jesus er. Vi ser hans guddommelighet, vi ser hvordan han vet seg å være ett med Faderen, vi fatter med ærefrykt at nå skal Sønnen gjennomføre den frelsesgjerning som var hensikten med hans komme...

Men samtidig ser vi hans menneskelighet. Han gruer for lidelsen, han ber om å få slippe dersom det finnes

noen råd. Han er i så måte så forunderlig lik deg og meg.

For en underlig Frelser vi har. Han er vår Gud og han er vår bror. Han er et menneske som deg og meg, han har prøvd alle livets tyngste og sværeste kår – vi kan trygt tale til ham, han forstår oss (Heb 4:15).

Forsoningens hemmelighet

Hør nå hva han ber: Far, er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi. Denne kalk – hva er meningen? Vi skjønner det nok. En kalk, et beger ble rakt ham for at han skulle tømme det. Det var en bitter drikk i dette beger. Her var straffen for alle våre synder. Her var Guds vredes dom over all ugudelighet fra syndefallets dag til tidenes ende. Her var gudsforlathetens kval du og jeg skulle ha lidt (Gal 3:13). Dette var kalken Jesus måtte tømme.

Er det underlig at han ber om å få slippe? Nei, det er det ikke. Men vi fatter her med ærefrykt litt av forsoningens hemmelighet. Guds Sønn spurte i nød og kval om det ikke kunne

finnes noen annen utvei. Men det var ingen annen mulighet. Denne kalk måtte han tømme, om vi skulle bli frelst. – Og så tok han den, og tømte den bitre drikk til siste dråpe. Lovet være hans navn! (...)

Getsemane-fortellingen gir et underlig lys over det under i Guds råd, at Jesus fullførte sin frelsesgjerning *alene*. Det var ingen med ham. De sov i Getsemane, de kunne ikke våke en eneste time med ham. Ja, så skuffet var Jesus over dem i så måte at han omsider oppga å vekke dem og «lot dem være» (Mat 26:44). De hadde ingen hjelp å gi ham. Så vemodig!

Men det hindret ikke Jesus i å fullføre det han hadde begynt, til vår frelse. Disiplene sovnet gang på gang – men Jesus fortsatte å kjempe og be.

Til sist blir dette selve budskapet om Getsemane-natten. For det er evig sant og visst: «Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (Jes 53:6).

*Fra boken «Ordet om korset»,
Lunde forlag, 1973*

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, mars 2009

I Getsemane. Av Carl Fr. Wisløff	side 1
Avkristningen. Av Per Bergene Holm	side 4
Guds lovs oppfyllelse. Av Axel B. Svensson	side 5
Se på ham! Dikt av Olav Nergård	side 8
Bøn i Jesu navn. Av Dag Rune Lid	side 9
Mens vi venter på Jesu gjenkomst (II). Av Per Bergene Holm	side 12
Det er fullbrakt! Barnestykke av Mia Hallesby	side 15
Det er Herren! Av Ole Rolfsnes	side 17
Møteoversikt	side 19
Pilatus og Jesus. Av Hans Erik Nissen	side 20

Avkristningen

Av Per Bergene Holm

Avkristningen er merkelig. Vi ser den i skole, hjem, kirke og samfunn. Regjeringen gir nye faretruende signaler. Men hva med oss?

Det står kamp om hjemmet, om foreldres rett til å oppdra sine barn i Herrens tukt og formaning. Men hvordan har vi kristne brukt denne retten? Vi har vel talt pent om hjem og foreldrerett, men vi har stort sett ofret hjemmet og barna på selvrealiseringens og materialismens alter, frivillig og med glede. Vi har vært blant de ivrigste til å bygge barnehager. Det har vært om å gjøre å legge til rette for mor, slik at hun med god samvittighet kan la andre skjønne hennes kall. Det er ikke staten som er det egentlige hinder for mor, men vår egen verdsliggjøring.

Det står kamp om sinnet, gjennom TV og internett, film og blader. Og vi har talt imot pornografiske og voldelige filmer og overtramp. Men sannheten er at disse mediene får langt mer tid og plass i våre kristne hjem enn bibel, bønn, husandakt og byggende samvær mellom foreldre og barn. Ingen tvinger oss til å ha alle media i hus og la sinn og hjerte forsøples. Vi har frihet til å samles om Guds ord, lese og høre det. Men velger vi den gode del?

Det står kamp om kirke og friskoler. Vi har enda frihet til å under vise og forkynne i samsvar med Guds ord. Men hvordan bruker vi friheten? Guds ords autoritet og plass avsvettes, samtidig som verdsliggjøringen tar over, og det er ingen som tvinger oss. Det skjer helt frivillig. Ser vi i enkelte misjonsblad i dag, kan vi bli i tvil om vi har et profant ukeblad eller et kristent blad mellom hendene. Slår vi på en kristen nærradio, kan vi tro vi har satt på feil kanal. Går vi på et møte på bedehuset eller på en gudstjeneste i kirken, lyder sjelden Guds ord med Ånd og kraft. Vi blir ofte møtt med mennesketanker, rørende fortellinger og annet åndløst pjatt.

Det er ikke regjeringen som avkristner Norge, det klarer vi godt selv. Og ingen tvinger oss. «Profetene profeterer løgn, og prestene styrer etter deres råd, og mitt folk vil gjerne ha det slik. Men hva vil dere gjøre når enden på dette kommer?» (Jer 5:31). Vi skriker opp om regjeringen, men hvor er skriket og nødpetet over vårt eget frafall? Hvem «sørger over Josefs skade»? Frafallet er hos oss! Åndskampen står i våre hjerter. Det er der seieren vinnes eller arven forspilles.

L&E

Guds lovs oppfyllelse

Av Axel B. Svensson

«Da han var alene med disiplene, vendte han seg til dem og sa: Salige er de øyne som ser det dere ser! For jeg sier dere: Mange profeter og konger har ønsket å se det som dere ser, men fikk ikke se det, og høre det som dere hører, men fikk ikke høre det.»

Luk 10:23-24

Hva fikk disiplene se?

Det er helt naturlig at den som leser disse ordene av Herren Jesus spør: Hva er det for noe disiplene så og hørte? Allerede først i denne teksten blir det gjort klart at det var noe utenom det vanlige. Det innskjerpes også ved at det uttrykkes at profeter og konger hadde ønsket å få se det, men ikke hadde fått dette ønsket oppfylt.

Profetene var fromme menn, åndelig utrustet og åndelig begavet i rikt mål. Kongene var mektige og rike, med svært store muligheter til å få sine ønsker oppfylt. Men her taler Frelseren om et ønske ingen av de nevnte kategoriene fikk gleden av å se fullbyrdet. Det handler om noe som ikke kunne nås gjennom menneskelig fromhet og gudhengivenhet eller gjennom menneskelig makt og rikdom.

Vi spør en gang til: Hva så og hørte disiplene? Og vi påpeker at dette «noe» var saliggjørende. Herren Jesus sier: «Salige er de øyne som ser det dere ser!» Når Frelseren priser noe

salig, er det aldri spørsmål om noe fiktivt eller relativt.

Forskjell på under og selve Underet!

Disiplene så Herren Jesus gjøre mange under, men det kan ikke være disse han sikter til. Under hadde mange av profetene selv gjort, til og med oppvakt døde. Under hadde mange konger fått se. Under Jesus gjorde, ble sett av tusentalls vantro jøder, slike Frelseren ikke prist salige. Under var heller ikke for disiplene noe viktig. Det forstår vi av da Peter motiverer sin tro på Jesus. Han sier ikke: Du gjør store under, men: Du har det evige livs ord. Det er også lærerikt å gi akt på at det i Apostelgjerningenes refererte preken knapt nevnes noen under Frelseren gjorde. Man bør i denne sammenheng legge merke til versene like foran vårt tekstord, der det tales om en hemmelighet som er skjult for de vise og forstandige, men åpenbar for de enfoldige. Tydelig taler Herren i vårt tekstord akkurat om denne hemmelighet. Under Herren Jesus gjorde, har så klart stor betydning, men det var slett ikke alle som kom til tro ved disse. I noen tilfeller økte fiendskapet mot Herren nettopp ved under. Det var for eksempel tilfelle ved Lasarus' oppvekkelse fra de døde (Joh 11:47;12:10).

→

Disiplene så ham

Med hensyn til tidspunktet for vår tekst, er det klart at Frelseren ikke først og fremst sikter til sin død, sin forsonergjerning. Denne lå inn i framtiden og var ennå ikke skjedd. De forsto ennå ikke hva han mente da han underviste om dette (Luk 18:34). Men siden, da disiplene hadde vært med og sett Kristus lide, dø og oppstå, ble dette hovedsaken og fikk førsteprioritet i deres forkynnelse. Ved det tilfellet teksten vår taler om, hadde de imidlertid, som sagt, ikke sett Jesus på korset. Likevel sier han til dem: «Salige er de øyne som ser det dere ser»!

Så kommer spørsmålet: Hva så og hørte disiplene?

Svaret er i grunnen ganske enkelt. De så Frelseren i hans gjerning og hørte hans ord. Men de så og hørte ikke bare på samme måten som de andre jødene, men hemmelighetsfullt, det som for disiplene besto i at de så i Jesu gjerninger og ord Guds vilje og løftets fullbyrdelse. Dette er det samme som oppfyllelsen av loven og profetene.

Jesu innskjerpet og oppfylte loven

Enhver leser av evangeliene bør legge merke til at Jesu forkynnelse i alt vesentlig handlet om Guds lov og dens absolutte krav til fullkommenhet. Han liksom innskjerpet loven og kravene til hjertet. Men han ikke bare talte. Hos ham sto lære og liv i absolutt harmoni. Han fullbyrdet Guds lov. Han gjorde under for å hjelpe sin neste. Han levde fullkomment uselvvisk, helt for andre, i følge Guds uttalte vilje i loven. Han

var ikke kommet for å avskaffe loven, men for å oppfylle den. Og det gjorde han. Helt fram til i dag står loven der med alle sine krav og med uforminsket autoritet. Men nå står den der som fullbyrdet av Herren Jesus.

Da loven fremdeles har full gyldighet, kan intet menneske bli salig uten dens oppfyllelse, uten å være fullkomment rettferdig innfor Gud, det vil si, uten i alle deler å ha holdt Guds lov. Det er ikke nok ikke å ha overtrådt og gjort slikt Gud forbyr. Og det er heller ikke nok å ha fått sine overtredelser forlatt. Vil en bli salig, må en ha de gode gjerningene, den fullbyrdelse av Guds vilje loven krever. Dette høres forferdelig i et syndig menneskes ører, men det er sannheten.

Jesu gjerninger er våre

For flere år siden hadde jeg en god venn, nå hjemme hos Herren, en tenkende og dyspsindig mann. Han hadde en bror som ble alvorlig og dødelig syk. Denne hadde i mange år vært en troende kristen, men på sitt dødsleie ble han grepet av stor frykt. Han tilkalte sin bror, og under samtalen dem imellom sa den døende at han kjente seg helt uten håp. Broren ble overrasket og spurte om han ikke trodde Herren Jesus hadde sonet alle synder. Svaret var at det trodde han for visst og sant, men nå i livets avslutning så han at det ifølge Guds lov krevdes gode gjerninger, og det kjente han seg ikke å være i besittelse av, gjerninger av en slik kvalitet at de kunne godkjennes av Herren Gud. «Jeg er helt gjenløst», sa

«Kristus oppvekker Lasarus» av Carl Bloch, 1870.

Disiplene så Underet i Jesu undergjerninger og skjønte at han var den lovede Messias

han, «men jeg er fortapt, for jeg har ingen gode gjerninger».

Den besøkende broren fant saken bekymringsfull, men etter en stunds gjennomtenkning, spurte han sin døende bror av hvilken beskaffenhet de gjerningene var som Herren Jesus utførte da han vandret her på jord. Den døende svarte at de naturligvis var fullkomne og inneholdt lovens oppfyllelse. Det gikk ikke lenge før ansiktet til den syke lyste opp av et forklarende skinn og han ropte ut: «Jeg har gode gjerninger, for Jesus er min. Hans gjerninger er mine, og de er fullkomne»!

Jesus – både lovoppyfyller og forsoner

Når min venn omtalte denne hendelsen for meg, la han til: «Se, sakens realiteter er disse: Frelseren sonet våre synder da han døde for oss, men han levde jo også for oss. Det er hans gjerninger som er grunnen til at Gud nå på rettferdig grunnlag kan tilregne oss rettferdigheten uten gjerninger. Frelseren gjorde oss ikke bare skyldfrie, hvilket vi ble gjennom hans forsoningsdød, men han gjorde oss rike da han etterlot oss sin fred. Denne freden er grunnnet på hans hellige liv».

Læren om Kristi *gjørende* lydighet er like viktig som læren om hans *lidende* lydighet. Den stedfortredende oppfyllelsen verken kan eller må deles. Både Jesu hellige liv, og hans uskyldige død, trengs for at vi skal redde unna den evige fordømmelse. Det var egentlig denne hemmeligheten Kristus siktet til da han sa: «Jeg priser deg Far, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åpenbart det for de umyndige» (Luk 10:21). Og da Herren uttalte det som står i vårt tekstord, siktet han uten tvil til at disiplene så ham fullbyrde Guds hellige lov, og dette så de på en annen måte enn jøder flest. Disiplene så nemlig i sin Mester den lovede Messias, Guds Sønn, som oppfylte loven og profetene. Han var alt for dem. Og nå får vi også ha det på samme måten. Jesu gjerninger er våre gjerninger.

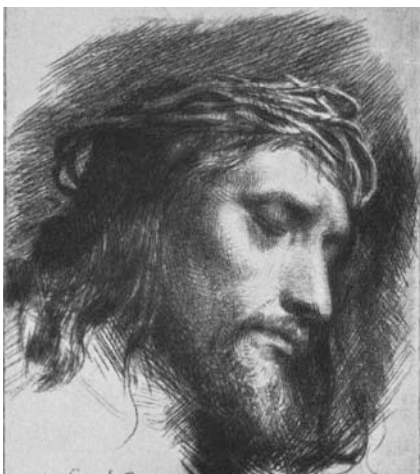
*Fra tidsskriftet «Nya Väktaren»,
1946*

Se på ham!

Dikt av Olav Nergård

*Kjære venn, – når synden frister,
se på ham!*

*Hør det du, som nettopp mister
alt ditt mot – og håpet brister,
se på ham! – Se Guds Lam!*

«Den tornekrone Kristus».
Tegning av Carl Bloch

*Kjære venn, som satan sikter!
Se Guds Lam!*

*Se på ham når dine plikter
tynger deg – når troen svikter.
Se på ham! – Se Guds Lam!*

*Se på ham – ved stengte dører.
Se på ham! –*

*Han som ser og alltid hører
dine bønner og som fører
sine fram. – Se på ham!*

*Vit at alle dine synder
lå på ham.*

*Se – ja se – og du begynner
snart å tro hva han forkynner:
All din skam lå på ham.*

*Nynn på disse enkle toner:
Se Guds Lam!*

*Se din Frelser og Forsoner,
som sto opp og evig troner.
Se Guds Lam! Stol på ham!*

Olav Nergård (1903-1991), fra Nord-Trøndelag, var en markant person både som menneske og kristen. Han hadde en radikal omvendelse, og dette preget hans kristensyn. I diktene hans finner vi de sterke bibelske tonene om synd og nåde, lov og evangelium, i luthersk-roseniansk utforming, og i en klar, dikterisk form.

Diktet ovenfor er hentet fra diktsamlingen «I Herrens hånd» som ble utgitt av Stiftelsen «På Bibelens Grunn» i 1996. Hftet kan bestilles fra:

Bibelsk Tros Kassetjeneste, Postboks 116, 4320 Hommersåk (e-post: olstokka@frisurf.no), eller via nettsiden: www.bibelsk-tro.no

Bøn i Jesu namn

Av Dag Rune Lid

Me lever i ei fråfallstid, ei avkristna tid, og i den siste tid. Men midt i denne fråfallstid, og midt i dette mørkret, er det noko Herren ynskjer skal få lyse sterkare og sterkare for ein kristen – og det er Jesu namn.

Sjølv om alt vaklar, sjølv om naturkreftene er kome i ulage, sjølv om djevelen rasar for han veit han har så kort tid att – står Jesu namn, Jesu ord og Jesu løfte faste til evig tid. Dess mørkare det blir, dess nærmare er det før morgonen gryr for Guds folk.

Bøna i Jesu namn lyt fødest i den truande sjel. Denne bøn er ofte fødd i naud og smerte. Nauda kan vere ulik, men får ho drive oss til Kristus er det von. Då kan Herren få ta seg av vår sak, vår naud og vår trengsle. Det er det Jesus gjerne vil. Han vil gjerne dra sine inn til seg, og det middel han brukar, er nettopp nauda, trengsla og smertene. Han nyttar både indre og ytre kors.

I en vanskelig fråfallstid er det godt å ha en Far i himmelen å gå til med all nød, og vite at han tar del i både sorg og glede. Dag Rune Lid har skrevet fem artikler om «Bøn i Jesu namn». Disse vil komme som en serie i bladet framover. Artikkene kan leses hver for seg som selvstendige stykker.

Red.

Namnet Jesus, det er evig

Det er eit underleg namn dette Jesu namn. Om du kjem til vest eller aust, sør eller nord, er det menneske som har lært dette namn å kjenne – mange har fått erfare at dette namn er eit frelsarnamn. Gjennom songen til David Welander, «Navnet Jesus blekner aldri», får me ein mektig karakteristikk av dette namn. Han skriv:

*Navnet Jesus blekner aldri,
tæres ei av tidens tann.*

*Navnet Jesus det er evig,
ingen det utslette kan.*

*Det har bud til unge, gamle,
skyter stadig friske skudd.*

*Det har evnen til å samle
alle sjeler inn til Gud.*

Sigerherren frå Golgata

Kvifor er det slik? Han som eig dette namn – han er evig, han er Guds eigen son, han er sigerherren frå Golgata. For dette namn fryktar djevelen og heile vondskapens åndehær. Jesu-namnet opnar himmelen for syndarar.

Mange har prøvd å utslette dette namnet. Men dei har aldri, og skal aldri lukkast. Snart kjem Jesus i sky, og då skal hans namn stråla gjennom all æve. Då er det aldri meir nokon som kan sverte, misbruke, eller forkaste dette namnet. Då skal han trona som den tre gonger heilage Gud til evig tid.

Ein annan songar syng: →

*Hvert eneste navn som du visste
skal tape sin glans og forgå
Men Jesus – den første og siste –
hans navn skal for evig bestå.*

Alle namn bleiknar

Sjølv dei mektigaste menn og kvinner sine namn bleiknar. Det går nokre år, og så er dei gløynde. Snart er det visna gras på gravene deira.

«...så har vi vårt sted blant tusene glemte grave». Slik er menneskelivet, og slik er menneskenamnet. Det er så flyktig! Det er så kort! Likevel satsar dei aller fleste menneske livet sitt på det forgjengelege.

Kvifor er det slik at dette namnet skal bli ståande gjennom evigheters evighet? Paulus skriv om det til filipparane, og han seier:

«Han som, då han var i Guds skapnad, ikkje heldt det for eit røva bytte å vera Gud lik, men gav avkall på det og tok ein tenars skapnad på seg, då han kom og vart menneske lik. Og då han i si ferd var funnen som eit menneske, fornedra han seg sjølv og vart lydig til døden – ja, døden på krossen. Difor har Gud storleg opphøgt han og gjeve han det namnet som er over alle namn, så kvart kne skal bøya seg i Jesu namn, deira som er i himmelen og på jorda og under jorda, og kvar tunge skal sanna at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære» (Fil 2:6-11).

Alle skal bøye sine kne

I denne verda forkastar mange Jesus. Det er mange som ikkje vil ha noko med namnet hans å gjere. Men

ein dag må sjølv den største gudsfornektar bøye sine stive kne og sanne at Jesus Kristus er Herre. Ein dag skal alle menneske møte han dei har flykta frå eit heilt liv. Då skal dei møta han som skal dømme levande og døde.

Det blir ein forferdeleg dag for det menneske som har stått Guds kall imot, som gjennom all æva skal erfara helvetes gru. Måtte ikkje nokon av oss erfara det, men heller gje Ordet rom mens det enno er nådetid.

Det er himmelens Gud som har gitt Jesus dette namnet. Det er eit underleg namn, eit namn som er over alle namn. Gjennom alle æver skal det verta lovprist av ein uteljeleg skare som er berga ved dette namnet.

Be i Jesu namn

Eg trur det er Ludvig Hope som i ein av sine bøker fortel om at han skulle i banken og låne pengar. Men han fekk ikkje pengar, for det var ingen som kjende namnet hans. Men så gjekk han til Johannes Brandzæg, som var generalsekretær i Kinamisjonen, og fekk han til å garantera, og då han kom igjen sa dei: Ja, no kan du få låne så mykje pengar du berre vil, ja heile banken for den sak skuld. Han kom fram i eit anna namn som var kjend, og då vart dører opna.

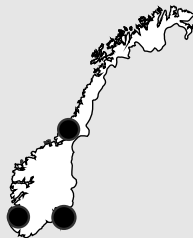
Slik er det med ein truande også. I Jesu namn skal ein få be, og i dette veldige namnet får ein adgang til himmelens herlegdom, til den allmechtige Gud, til underets Gud. Det er veldige løfter bunde opp til bøn i Jesu namn (Mat 18:19).

PINSESTEVNER

Norsk
Luthersk
Lekmannsmisjon

2009

Langli Bedehus, Østfold

29. mai-1. juni

Talere: **Sigbjørn Agnalt og
Rune Karlsson (S)**

Fredag: 19.00 Karlsson
Lørdag: 17.00 Agnalt
19.00 Karlsson
Fossneskoret synger
på begge møtene.

Søndag (1. pinsedag):

17.00 Agnalt
19.00 Karlsson

Servering mellom møtene lørdag
og søndag.

Mandag (2. pinsedag):

11.00 Karlsson

Mulighet for overnatting/bobil/
campingvogn.

Kontakt John Flaten tlf. 69 88 32 95
eller Sigbjørn Agnalt tlf. 69 80 93 36
innen 23. mai

Mosvik Bedehus, N-Trøndelag

30. mai-1. juni

Tale og sang: **Steinar Kvalvik
og Bjørn Valde**

Lørdag: 19.00 Kvalvik

Søndag (1. pinsedag):

11.00 Kvalvik
19.00 Valde

Servering etter kveldsmøtene. Middag
for tilreisende hos Marit og Ingar
Gangås på søndag

Mandag (2. pinsedag):

11.00 Valde

Mulighet for overnatting/bobil/
campingvogn.

Kontakt: Ingar Gangås tlf. 74 06 46 50
innen 23. mai

Skjæveland Misjonshus, Rogaland, 29.-31. mai

Talere: **Per Bergene Holm og Odd Eivind Stensland**

Fredag: 19.30 Holm

Søndag (1. pinsedag):

11.00 Stensland

Lørdag: 18.00 Stensland

18.00 Holm

19.45 Holm

19.45 Stensland

Informasjon: Karl Bø tlf. 51 41 87 46

Unge og eldre er hjertelig velkomne til samling om Guds ord!

Mens vi venter på Jesu gjenkomst (II)

Av Per Bergene Holm

1Tes 4

Vi nevnte i forrige nummer av bladet hvordan apostelen Paulus formante de troende, de som var hans ære og glede, å vandre som sanne kristne i ord og ferd. Etter sin lange innledning, tar han nå dette opp igjen i sin formaningsstale. Så sterkt ligger dette ham på hjertet, og slik er det ikke bare i dette brevet, men i alle brev i Det nye testamente.

Før vi går inn på de konkrete formaninger i dette kapittelet, la oss først stanse for hvorfor formaningene til helliggjørelse har en så fremtredende plass i Det nye testamente, både i Jesu og apostlenes forkynnelse.

Jeg nevnte at apostelen Paulus sa han var viss på de troendes utvelgelse, på grunn av den inngang og frukt Guds ord hadde hatt hos dem. Guds utvelgelse er ikke noe statisk eller automatisk, men det er noe Gud virkeliggjør gjennom sitt Ord og sin Ånd. Gud kaller og drar på mennesket, overbeviser det og skaper tro og tillit til seg, bevarer det og holder det oppe i en sann tro til det evige liv. Slik blir et menneske frelst. Hele denne frelsende og utvelgende gjerning kaller Det nye testamente for helliggjørelse, for eksempel i 1Pet 1:1-2: «Til de utvalgte – utvalgt etter Gud Faders forutviten, i Åndens helliggjørelse, til lydighet og til å bli rensset med Jesu Kristi blod».

Og i 2Pet 1 taler apostelen Peter om når det nye troens liv i Åndens frukt mer og mer utfolder seg og får vokse, gjør de troende sitt kall og sin utvelgelse fast.

Utvelgelsen er altså ikke noe statisk, men noe den troende befestes i gjennom Guds Ånds helliggjørende gjerning. Vi taler ikke om noe som skal legges til Jesu stedfortredergjerning og vår rettferdighet for Gud, men om det Guds Ånd gjør i våre hjerter for å binde oss fast til Jesus, så fast at vi ikke skal snuble og falle og bli liggende igjen på veien. For det er jo en forferdelige sannhet, at der blir mange liggende igjen.

Derfor formaner apostlene igjen og igjen så sterkt i sine brev, til helliggjørelse og framgang i troen og kjærligheten. Det er ikke for å legge noe til frelsen i Jesus, men for å mane de troende til en stadig sterkere forening med Jesus, og vekke dem opp som er på vei bort fra ham.

Troens liv med Herren er nemlig ikke noe teoretisk, det er et liv som utfolder seg i tro og avhengighet av Gud, i tjeneste for Gud i kjærlighet og takk. Hjertet er blitt rettet på Gud, både som sin kilde og sitt mål. Og der dette livet får vokse og utfolde seg, der bindes den troende mer og mer fast til Gud, med kjærlighetens bånd. Men der hvor det gamle menneske, som fortsatt er fiendsk mot Gud og fortsatt har sin

lyst i synden og verden, ikke dødes, men igjen får vokse og utfolde seg, glir den troende bort fra Gud. Det fører ikke bare til et liv i stadige fall og nederlag i kampen mot synden, men det kan også bli årsak til frafall.

Dette er Guds vilje, deres helliggjørelse

Som kristen er du frelst fra synden og verden til å leve med Gud, han som har kjøpt deg ved sin Sønnns blod. Nå må du leve med ham i det liv han har kjøpt deg til – et liv i sannhet og rett, kjærlighet og renhet, vandre til behag for ham. Apostelen ber og formaner i Herren Jesus, det vil si for Jesu skyld, på hans vegne. Du som er kjøpt så dyrt ved hans blod, du må ikke forspille frelsen ved igjen å vende deg til synden og verden. Når han blir mer og mer kjær for deg, må du tvert imot stadig komme Jesus mer nær.

Og dette sier apostelen, til tross for at han ikke klandrer de troende i Tessalonika for svikt og synd. Vi ville vel lett tenke at det en slik menighet først og fremst trengte, i den trengsel og forfølgelse de opplevde, var trøst og påminnelse om at de hadde alt i Jesus, at de var frelst og alt var vel. For det var jo sant og virkelig nok. Men alt liv har det ved seg, at enten vokser det, eller dør det. Slik er det også med gudslivet. Den tid kommer aldri da en kristen kan slå seg til ro med sin helliggjørelse og si: Nå er jeg kommet langt nok, nå holder det. Nei, livet vil alltid vende seg mot lyset, alltid strekke seg mot å vokse og utfolde seg enda mer.

Helliggjørelse er ikke en rekke merkverdige gjerninger, en rekke overåndelige nådegaver og opplevelser. Nei, helliggjørelse er noe som utfolder seg i hverdagslivets mange sysler, i det enkle og stille liv i gudsfrykt, i renhet og sannhet, kjærlighet og trofasthet.

Hold dere borte fra hor

I Tessalonika, som i alt hedenskap, var hor den synd som i første rekke preget samfunnet og menneskenes liv. Slik er det jo også hos oss, et vitnesbyrd om hvordan vi igjen er i ferd med å bli et hedensk folk, som Sodoma. Men selv om hor i tanker, ord og gjerninger preger våre omgivelser, media, og gjennomsyrer samfunnet, er det ingen unnskyldning for oss til å ta lett på det. Tvert i mot. Som kristne, slike som er frelst ut av synden og verden for å være helliget Herren, som en ren brud for sin brudgom, skulle vi holde oss borte fra all hor. Hver og en av oss skal vinne oss vår egen ektefelle i hellighet og ære. Innenfor ekteskapets ramme, i samlivet mellom mann og kvinne, der er også seksuallivet en Guds gave, noe rent og hellig. Men utenfor ekteskapets ramme, om det leves ut på forskudd, i løse forbindelser, gjennom utroskap på fysisk vis eller bare i tanke og sinn, er det hor, urenhet og lidenskapelig begjær. Det lidenskapelige og syndige begjæret skal ikke være drivkraften i vårt valg av ektefelle, slik at det mest avgjørende er det verdens mennesker kaller sex appeal, den ytre skjønnhet

og tiltrekning. Det avgjørende skal være hjertets skjulte menneske, den uforgjengelige prydelse, en mild og stille ånd, som Peter sier.

Hvordan står det til med vår lydig-
het mot Guds vilje her, og vår hellig-
gjørelse i forhold til Jesu Kristi påbud,
slik at vi holder oss borte fra hor?
Hvordan er det med internett, med
fjernsyn, filmer og blader? «For dette
er Guds vilje, deres helliggjørelse:
Hold dere borte fra hor»!

Ingen må bedra eller utnytte sin bror

Det andre eksempelet på synd
apostelen nevner, er urett mot de
andre, kanskje først og fremst når det
gjelder materielle ting. Han nevnte jo
havesyken i kapittel 2. Men det kan
nok like mye gjelde ære og makt, inn-
flytelse og posisjoner. I vår omgang
med andre troende – og selvfølgelig
også de uomvendte – skal vi ikke gjøre
noen urett eller utnytte noen til egen
fordel eller vinning. Apostelen nevner
kanskje bare de troende brødre her,
nettopp av den grunn at de i sin tro-
skyldighet og tillit lettere lar seg lure
enn denne verdens barn, som jo er mer
vant til å passe på sin rett og omgås
kjeltringer. En kristen som misbruker
de andre troendes tillit og benytter seg
av dette til å bedra og utnytte en bror,
uten at det fattes mistanke til ham, må
ikke tenke en dermed slipper unna
straffen. En kan nok slippe unna straff
av mennesker, men Herren er en
hevner over alt slikt, og vi står først og
fremst for Gud med våre liv.

Tenk på David og hans omgang
med Uria, hvordan han søkte å utnytte
hans troskyldighet og tillit til å bedra
ham! Men Herren sørget for å hjem-
søke David for hans synd og hevne
Urias blod.

Gud kalte oss ikke til urenhets, men til helliggjørelse

Du er ikke kalt til frelse og sam-
funn med Gud, for lettere å kunne leve
i synd og urenhets og tenke at du ved
dette skal slippe straff. Det ville jo
være det samme som å gjøre Guds
nåde om til en røverhule, hvor du
kunne fortsette ditt syndeliv, men røm-
me unna straffen. Nei, du er ikke kalt
til å fortsette i urenhets, men til å leve i
helliggjørelse, til stadig å renses fra
synden og leve Gud mer nær i kjærlich-
het og troskap. Er ikke det ditt hjertes
lyst, er det svik i din ånd, og da er din
kristendom falsk.

«Derfor, den som forakter dette,
han forakter ikke et menneske, men
Gud, som gir sin Hellige Ånd i dere».
Det er som om apostelen vil motsi den
tanke at det han her sier bare er et
menneskes ord, hans egen mening.
Slik tenker jo mange når formaninger
tas fram i forkynnelse og sjelesorg. En
forakter slik tale, og vil ikke la seg for-
mane. Gud er jo nådig. Nei, det er ikke
et menneske en forakter når en avviser
slik tale, men Gud. Gud ga ikke sin
Hellige Ånd i våre hjerter for at vi
skulle leve videre i synd og urenhets,
men nettopp for at vi skulle leve et nytt
liv i renhets og hellighet.

→

Det er fullbrakt!

Barnestykke av Mia Hallesby

Mange spør som den rike, unge mann: «Hva skal jeg gjøre for å arve evig liv»?

Hudson Taylor, stifteren av Kina Innlandsmisjon, kjempet også i sin ungdom med dette spørsmål.

Han forsøkte å bli bedre, men fant ikke fred. Han strevde med å leve etter Herrens vilje, men det hjalp ikke. Hvor var freden å finne?

Da ble det en dag stukket en traktat i hånden hans. Som overskrift stod det:

Det er fullbrakt!

Disse ordene grep ham. Det var som han aldri hadde hørt dem før. Er det sant – er det virkelig sant at alt er fullbrakt? Så skal jeg ikke gjøre noe selv for å frelse meg, bare ta imot det min Frelser har gjort for meg og takke og juble hver eneste dag for denne frelse.

Med dette *fullbrakt* kom fred og glede inn i Hudson Taylors hjerte.

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

Øvrige formaninger

Om broderkjærligheten trenger ikke apostelen skrive – det sier noe om hvor godt det stod til i menigheten! Men han formaner dem likevel til å bli enda mer rike på broderkjærlighet. Det er alltid noe å strekke seg etter.

Til sist formaner han dem til å sette sin ære i å leve i stillhet, ta vare på sine egne ting og arbeide med egne hender. En kristen skal ikke søke å vekke oppsikt, bli lagt merke til gjennom merkverdige gjerninger og ved å blande seg opp i alt mulig i denne verden, men skal ta vare på sine egne ting, det vil si skjønne sitt arbeid og sitt kall med troskap, være ærlig og sann i sin omgang med andre og ikke ligge noen til byrde.

Kanskje var det noen som i den sterke forventningen om Herrens snarlige gjenkomst ikke lenger brydde seg om sitt jordiske kall, men i stedet ble så åndelige at andre mennesker måtte sørge for deres legemlige liv. Slik ble de til byrde for andre, og i stedet for å virke til vekkelse og omvendelse, ble de til forargelse og anstøt.

En skal ikke i noe gi de uomvendte grunn til anstøt, for at ikke evangeliet og tjenesten skal lastes, skriver apostelen i 2Kor 6:3. Det er noe å tenke på, også for oss. Vi når kanskje de uomvendte bedre gjennom et stille og rolig liv i arbeidsomhet, trofasthet og sannhet, enn gjennom alle mulige slags evangeliseringsaksjoner og appeller. →

Jesu gjenkomst og de døde i troen på Jesus

De første kristne ventet Jesu snarlige gjenkomst, og de fleste regnet med å oppleve Jesu komme på himmelen skyer. Og det var ingen overspenthet, for vi ser apostelen Paulus deler denne forventning.

Apostlene har åpenbart både sterkt og ofte talt om Jesu gjenkomst, og om hva det skulle innebære for de troende. Da skulle deres nød og trengsel vendes til herlighet og glede. Da skulle de leve med Herren og for alltid være sammen med ham i herlighet og glede. Men nå har Jesu gjenkomst dradd ut, slik at noen allerede er døde i troen på Jesus. Hva med disse? Skulle de gå glipp av den herlighet og glede de troende ventet, og først samles med de troende igjen ved oppstandelsen på dommens dag?

Vi vet ikke hva slags tanker de kristne gjorde seg om mellomtilstanden, det vil si tiden mellom den legemlige død og oppstandelsen på dommens dag, men det er tydelig de har tenkt at de troende som dør før Jesu gjenkomst går glipp av noe de andre får oppleve. Hvorvidt de har sett for seg tilstanden som en slags pinefull tilværelse, vet jeg ikke.

Men de troende har i alle tilfelle blitt fulle av sorg med tanke på disse. Men, sier apostelen, det er aldeles ikke noen grunn til å sørge. Hedningene har grunn til å sørge, for de har ikke noe håp. For dem er det bare mørke og død ved graven, men slik er det ikke for de troende.

For like visst som Jesu død ikke var noe hinder for hans legemlige oppstandelse og himmelfart her i tiden, like visst er den legemlige død ikke til noe hinder for at de troende skal få del i Jesu gjenkomst.

Det er ikke slik at vi som lever ved Jesu gjenkomst skal komme foran de som er døde i troen på Jesus. «For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå». Det er altså tale om en legemlig oppstandelse i tiden, ved Jesu gjenkomst.

Fram til denne oppstandelsens dag, har de troende som er døde i Herren, vært borte fra legemet, men hjemme hos Herren – som i en salig hvile eller søvn. Men nå, ved den siste basun, blir deres døde legemer vekket til live i ny og herliggjort skikkelse, og de oppstår for å møte Herren også legemlig.

«Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren». I og med opprykkelsen blir også de gjenlevende troendes legemer forvandlet og herliggjort (1Kor 15:51-52).

«Og så skal vi for alltid være sammen med Herren. Trøst da hverandre med disse ord». Dette er de kristnes framtidsutsikter – for alltid med Herren. Da er det ingen grunn til sorg ved en troendes grav.

Forts. i neste nummer

Det er Herren!

Av Ole Rolfsnes

«Da det alt led mot morgen, stod Jesus på stranden. Men disiplene visste ikke at det var Jesus. Jesus sier da til dem: Barn, dere skulle vel ikke ha noe fisk? De svarte ham: Nei. Han sa til dem: Kast garnet på høyre side av båten, så får dere fisk! De kastet det da ut, og nå maktet de ikke å trekke det opp, så mye fisk var det. Den disippel som Jesus elsket, sier da til Peter: Det er Herren!»

Joh 21:4-7a

Mennesket trenger åpenbaring

Å betrakte de forskjellige måter Jesus åpenbarte seg på etter sin oppstandelse, har mye å lære oss. For det første ser vi at han ikke åpenbarte seg som en ånd, men som et naturlig menneske. De som så ham, forsto ikke at det var Jesus. Kvinnene ved graven trodde han var urtegårdsmannen, de to på vei til Emmaus trodde det var en vanlig vandringsmann, og fiskerne ved stranden kjente ham ikke før Johannes gjorde dem oppmerksomme på at det var Jesus.

Dette forteller oss at Jesus også i dag åpenbarer seg gjennom alminnelige mennesker, selv om mange i vår tid ikke ser og ikke våger å tro det. Når et menneske er gjenfødt ved troen, har fått Den Hellige Ånd, og har fått del i Jesu Kristi sinn, går jo dette menneske omkring som en liten Jesus, som Carl Frederik Wisløff sier på et lydbånd jeg har. Men dette nye og indre menneske

er skjult. Når du ser på det ytre, er det likt andre mennesker. Derfor må dette åpenbares også i dag, på samme måte som for kvinnene ved graven og fiskerne ved stranden.

Jesus åpenbarer seg i sitt ord

Videre forkynner Skriften at Jesus åpenbarer seg i sitt ord. Men også det ord vi ser og hører fra Skriften har Gud talt til oss ved eller gjennom mennesker. Også i dag møter menneskene Jesus, og han åpenbarer seg for dem, ved mennesker Jesus har åpenbart seg for og som taler og vitner om ham. Det kan alle som taler og vitner om Jesus erfare og bevitne.

Det er ikke bare uomvendte mennesker som trenger å møte Jesus. Det trenger også vi troende, om vårt tros- og erfaringsliv skal leve og vokse. I den første tid ser vi at Jesus helst åpenbarte seg for sine troende, for at de skulle bære vitnesbyrdet om ham lenger ut. Verden ser meg ikke lenger, men dere skal se meg, for jeg lever og dere skal leve, sa Jesus til dem før sin død.

Mange søker etter Jesus

Vi som har deltatt i arbeidet i Guds rike, har møtt noen av dem, lik kvinnene ved graven, Emausvandrerne på vei bort fra disippelflokken og fiskerne som hadde strevet hele natten uten å få noe, og som søkte etter å finne og møte Jesus. Jeg har selv vært fisker og

*Å salige stund uten like,
han lever, han lever ennu!
Han vandrer i seierens rike.
Min sjel, hvorfor sørger da du?
Han er ikke lenger i graven,
hvor bleknet i døden han lå:
Jeg levende så ham i haven,
og aldri så skjønn jeg ham så.*

*Han lever, og jeg skal få bringe
hans venner det salige ord. –
Tenk, jeg som er ringest blant ringe,
den minste han kjenner på jord.
Tenk, jeg skal hans hilsen frembære.
Å kunne jeg synges det ut!
Mer kunne ei engler begjære,
enn gå med så salig et bud.*

*Å salige stund uten like,
han lever, han lever ennu!
Han vandrer i seierens rike.
Min sjel, hvorfor sørger da du?
Du søkte din trøst i den døde,
og dvelte ved gravnatten kun.
Så fikk du den levende møte.
Å salige, salige stund!*

Johan Halmrast, 1890. Sb 680

strevd hele netter og dager uten å få noe, men har sjelden møtt Jesus klarere enn da. Og det samme kunne sies når jeg har strevd som «menneskefisker». Her kunne jeg ha avlagt mange vitnesbyrd.

Jesus vil møte deg hver morgen

Når det står at Jesus åpenbarte seg tidlig om morgenen, tror jeg det har

noe å lære også oss som lever i dag, for det står at Jesus er i går og i dag den samme og blir det til evig tid. Jesus møtte disiplene denne morgen for å gi dem noe, og her skal vi nevne tre ting: Han gav dem mat, opplevelsen av å få en stor fiskedrett og kallet til å fø lammene og vokte sauene hans.

Når Jesus er den samme i dag, vil han sikkert møte oss hver morgen for å gi oss mat for vår sjel, med næring for vårt trosliv, og i tillegg gi oss oppgaver for vår tjeneste. Hvor mange er oppmerksomme på det? Jesus møter oss alltid i Ordet, og du kan være viss på at han alltid møter deg der for å gi deg noe.

Når jeg går til Ordet om morgenen, er det alltid med denne tanke: Hva vil han vise meg og gi meg i dag? Og mange av de ord jeg har talt og skrevet om, har nettopp blitt forklart for meg om morgenen. Ordet vi stanser for nå, fikk jeg gjennom lesning i Ludvig Hopes andaktsbok. Det slo ned i meg: *Det er Herren!* Og så kom tanken at du skal prøve å peke på Herren for noen.

Pek på Jesus!

Det er en veldig oppgave ingen av oss makter av seg selv. Men vi kan vitne om hvordan vi selv møtte ham, en tidlig morgenstund, i en forsamling, eller ved en som vitnet gjennom sin sang. For en tid tilbake møtte jeg Jesus gjennom en som sang. Det var særlig det ene verset i sangen jeg vil skrive ned her slik at det kanskje kan hjelpe noen til å se Jesus.

Møteoversikt

April

3.-5.	Palmehelg, Svarstad	Martin Fjære
5.	Palmesøndag, Krokstadøra kl. 17	Steinar Kvalvik
9.	Skjærtorsdag, Kodal Eldresenter kl. 19.30	Reidar Heian
9.-10.	Skjærtorsdag, Steinsdalen	Per Kørner
	Langfredag, Steinsdalen	Bjarne Vestbøstad
9.-13.	Byske, Sverige	Per Bergene Holm
10.	Påskemøter, Fossnes	Asbjørn Fossli
10.	Langfredag, Mosvik	Ingar Gangås
11.-12.	Ø. Kvelde lør. kl. 19 og 1. påskedag kl. 11	Asbjørn Fossli
12.-13.	1. påskedag, Randaberg kl. 19	Lars Fossdal
	2. påskedag, Randaberg kl. 11 og 19	Lars Fossdal
15.-22.	Ortodoks påske, Moldova	Per Bergene Holm
18.	Langli kl.19 (Husmøte hos Agnalt)	
25.-26.	Askim	Asbjørn Fossli
26.	Årnes kl. 11	Lars Fossdal

*Jesus takk, du levde livet til Guds ære.
Dette livet får jeg regne med som mitt.
Du var alt for Gud, ja slik jeg skulle
være.
Slik en frelser er det til oss alle gitt.*

Søk stillhet og ro!

For å forstå og høre når Jesus taler til oss, kreves det stillhet og lydhørhet og en villig ånd. Vi ser at da Gud ropte på Samuel, forsto han det ikke (1Sam 3:10), og fikk hjelp av Eli. Her tror jeg alt for mange er for lite lydhøre. Jesus talte til dem, men de forsto det ikke. Dermed tapte de en stor velsignelse.

Jesus sier det skal komme en tid de roper at her er han og der er han, men der skal du ikke gå inn. Vil du høre Jesu røst, står det skrevet at han kommer i den stille susen (1Kong 19:12).

Alt det bråk, med popmusikk og festuro vi har i dag, egner seg ikke til annet enn underholdning for det gamle menneske. Tidligere når jeg talte, merket jeg ofte at jo stillere det var, dess mere fikk Gud tale til folket. Og når jeg er avsides, borte fra folket, og lever i en ro som overgår all forstand, merker jeg det faller lettere å høre hva Gud vil tale til meg og hva jeg skal skrive om.

I vår tid er det vanskelig for mange troende å få stillhet til å høre Guds tale, for det finnes så mange ting i tiden som vil fange vårt sinn. Da trenger vi å minnes det som står skrevet: «I stillhet og i tillit skal deres styrke være» (Jes 30:15).

*Fra «Lov og Evangelium» nr. 7/1975
Bearbeiding og undertitler: I.G.*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Pilatus og Jesus

Av Hans Erik Nissen

«Og de bandt ham, og førte ham bort og overgav ham til lands-høvdingen Pilatus.» Mat 27:2

Pilatus! Hvor nær du er! Det er bare et skritt mellom deg og livet! Om noen har vært ansikt til ansikt med Jesus, er det deg. Dere talte sammen, ja, han fant deg. Du var inne i den guddommelige kjærlighets brennpunkt, og hans ord nådde inn. Fra å være en hensynsløs tyrann ble du en sannhetssøkende. Men det endte tragisk. Du slo Jesus i hjel. Du drepte sannheten.

Er du en av de mange som ble en etterfølger av Pilatus? Jesu vei og din vei krysset hverandre. Du hadde hørt om ham. Så en dag ble det et virkelig nært møte. Gjennom

Ordet møtte du ham selv. Du hørte hans røst. Da var frelsens dag. Det var den dagen som var avgjørende for din evighet.

Var du en Pilatus da? Slo du Jesus i hjel inne i ditt hjerte? Gjorde du det, kan du som ham vaske dine hender, men aldri ditt hjerte, som i vantro har overgitt Jesus til døden.

Men ennå er det håp. Din Frelser elsker deg. Enda en gang kaster han redningslinen ut til deg. Ordet fører forsoningsblodet inn over deg. Det renser fra all synd. La dette blod skape bønnen i ditt hjerte: Jesus, frels meg – min Herre, min Konge og Gud!

*Fra avisen «DagenMagazinet»,
6. mars 2008*

Redaksjonen ønsker alle en god og velsignet påske!